

ACINDIRARAK MI, CANINI YAKARAK MI?

Aydınlık Gazetesi, 16 Eylül 2014

Yıldırım Koç

Ekonomik kriz derinleşiyor ve kendisini işyerlerinde giderek daha fazla hissettiriyor. Krizden daha fazla etkilenen şirketler de, ayakta kalabilmek için tasarrufa yöneliyor. Tasarruf edilen ilk alan, işçilik maliyetleri.

Bazı şirketler de küçülerek krizi atlatma derdinde. Bunlar da işçi çıkarıyor.

Önümüzdeki aylar sınıf mücadelesinin hızla yoğunlaşacağı ve sertleşeceği bir dönem olacak.

İnsanlar hayatlarından memnunsa, geleceğe güvenle bakıyorsa, kimse kitleleri harekete geçiremez.

İnsanlar hayatlarından memnun değilse ve geleceğe kaygı ve korkuyla bakıyorsa; hele bir de zayıflayan bir siyasal iktidar varsa; kimse kitlelerin harekete geçmesini engelleyemez.

Canı yanan, başkalarının da canını yakar. Oturduğu minder tutuşan, ayağa fırladığında kanun, polis, jandarma filan dinlemez.

İşçi sınıfının memur statüsünde istihdam edilen kesimi, Memur-Sen'in geçen yıl hükümetle imzaladığı toplu iş sözleşmesi taklidi metnin olumsuz sonuçlarını, enflasyon oranının artmasıyla yavaş yavaş hissediyor.

Kamu kesimi işçileri bu sıkıntıları 2014'ün son aylarında başlayacak yeni dönem toplu sözleşme görüşmelerinde görecek.

Özel sektör işçileri ise krizin etkilerini doğrudan yaşıyor.

Eylemler gündemde.

ACINDIRAN VEYA CAN YAKAN EYLEMLER

Eylemleri iki gruba ayırabilirsiniz: Acındıranlar, can yakanlar.

Tekel yaprak tütün işletmelerinin özelleştirilmesi sonrasında işçilerin Ankara'da gerçekleştirdikleri 78 günlük eylem ilk grubun çok başarılı bir örneğidir. 1000'den fazla işçi Ankara'ya geldi, 4/C statüsüne geçip hak kaybına uğramamak için sokaklara kurulan çadırlarda Aralık, Ocak, Şubat aylarında gece gündüz kaldı. İnsanlar bu işçilere acıdı, onlar için üzüldü, onlarla dayanışma içine girdi. Ancak bu eylem nedeniyle Türkiye'de üretim aksamadı, sigara satışları düşmedi. Eylem yapanların canı acıyordu ve daha da eziyet çekmeyi kabullendiler; ancak kimsenin canını yakmadılar. Eylem önemliydi; ancak yenildi. Eyleme katılan işçilerin bir bölümü yaşamlarında unutmayacakları günler geçirdi; ancak eylem başarılı olmadı; eylemci işçilerin 4/C'den kurtulmalarını sağlayamadı. Eylemin başarısı, "geçici personel" (4/C) statüsünde istihdam edilenlerin çalışma koşullarının 4 Şubat 2010 tarihinde epeyce iyileştirilmesi oldu.

Fabrika önündeki direniş, fabrikaya girişi ve fabrikadan çıkışı engelleyemiyorsa, üretimi etkileyemiyorsa, kimsenin canını yakmaz.

İmza kampanyasının can acıtıcı bir yanı yoktur.

Saç keserek ve benzeri şirinliklerle birazcık ilgi çekebilir ve basında bir parça yer alabilirsiniz; o kadar.

KRİZ DÖNEMİNDE ANCAK CAN YAKAN HAKKINI ALABİLİR!

Kriz olmasa, mağduriyeti öne çıkartmak bazı hakların alınmasına katkıda bulunabilir. Ancak krizin derinleştiği koşullarda, kimse mağduriyet dinlemez; kimse kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Gücü olan hakkını alır. Gücü olmayan hakkını alamaz. Kapitalist sistem böyledir.

Patron kriz nedeniyle nakit sıkıntısı içindeyken işten çıkarılan 100 işçi kıdem tazminatlarını alabilmek istiyorsa, mağdur rolünü oynamayacak, can yakacak.

Patronun canını alacaklısı banka mı daha çok yakacak, siz mi daha çok yakacaksınız. Mesele bu kadar basit.

İşyerinde direnen Yatağan işçisi can yakıyor. Çok başarılı bir tüketici boykotu sürdüren Tekgıda-İş can yakıyor. Parasını alamayınca yol kapatan inşaat işçisi can yakıyor. İşten atılan arkadaşlarının geri alınması için fabrikayı işgal eden can yakıyor.

Ancak güçlü bir biçimde can yakanların hak alabildiği bir döneme girdik.